

hvor til sidst „Krigsmagten“ beskrives. Der findes ophængt en gammel rusten Flint, som har den mærkværdige Egenskab, at den skyder til Siden 1 Fod og 11 Tommer — tror jeg, det var — saaledes at man aldrig kan tage sig i Agt. Den sigter paa en, men den rammer i Almindelighed en anden. Det ærede Medlem fra Helsingør (C. Thomsen) har naturligtvis villet sigte paa Ordet „vedvarende“ i vort Forslag. Det er det, han vil have skudt ud; men han rammer ikke alene den ærede Udenrigsminister, som vil føle sig meget ubehagelig berørt ved det „indødkommende Svar“, men helt oven i Amerika (Afbyrdelse). Ja, det ærede Medlem har selv sagt, da han havde Ordet før, at dette Svar betød ikke andet, end at man puttede Noten i Papirskurven (Modsigelse af Thomsen). Det ærede Medlem brugte meget stærke Udtryk om det amerikanske Forslag, kaldte det en Papir eller lignende. Det ved man godt, sagde det ærede Medlem, at det betyder ikke andet end at lægge det i Papirskurven. Hvis han ikke havde brugt det Udtryk, vilde jeg heller ikke have gjort det. Men han brugte meget stærkere Udtryk, for han sagde, at den amerikanske Regering havde gjort Fiasko. Det maa nu staa for hans egen Regning. Han gif endog saa saa vidt at sige, at det at vedtage vort Forslag var at gøre noget, der grænsede til det latterlige. Jeg tror, man kan vende hans Vaaben mod ham selv; thi det at sige om et Svar, der indeholder det Udtryk, at Noten er „modtagen med al den Opmærksomhed, den fortjener“, at det betyder, at man har lagt den til Side, eller ad acta, som jeg vilde sige, det er i Grunden at behandle en fremmed Regering paa en saadan Maade, at jeg ikke skal betegne den nærmere. Alerede af den Grund vilde jeg paa det stærkeste fra raade af stemme for det ærede Medlems Forslag, et Forslag, der i den Grad kan omstrides.

Saa sagde det ærede Medlem, at vi havde set, at de andre Stater havde svaret. Men de andre Staters Svar, for saa vidt de have svaret, ere vel kun foreløbige. Ja, jeg vil endog saa sige, at den Stat, man aller mindst skulde vente det af, nemlig Rusland, svarede, at den ikke ansaa Spørgsmaalet for at være „modent“ til Afgørelse endnu; men deri ligger jo en Indrømmelse af, at det muligvis kan blive modent, altsaa at Forhandlingen kan optages paany.

Blandt de Indvendinger, der kom fra det ærede Medlem, er ogsaa den, at man maatte vide i Forvejen, naar man vedtog en almindelig Voldgiftstrakt, om Dom-

merne ogsaa havde Evne og Vilje. Det viser, at det ærede Medlem aldeles ikke har forstaaet, hvad det drejer sig om. Der gives jo det videste Spillerum, ikke alene i den nordamerikanske Formular, men i alle saadanne vedvarende Voldgiftstraktater til at vælge til Voldgiftsdommer, hvem man vil. Men netop det, at Staten ikke kan skyde Sagen fra sig, men at der er anvist en bestemt Maade — den, som efter Tidsudviklingen anses for den bedste — til vælge Voldgiftsdommere paa, er et stort Fortrin, i Stedet for at man, naar de enkelte Tilfælde foreligge, skal til at overveje, hvorledes man skal bære sig ad. Og der kom netop fra den svensk-norske Udenrigsministers Side, under de Forhandlinger i det svensk-norske Statsraad, som bleve forelagte for Stortinget, en Indvending i modsat Retning, saa man ser, at de ærede Betsmænd ere vedvarende Voldgiftstraktater ere indbyrdes uenige. Det er en Fordel ved de vedvarende Voldgiftstraktater, at de bestemme saa meget som muligt, men lade Spillerum aabent til det, som ikke kan bestemmes i Forvejen.

Saa gjorde det ærede Medlem den Indvending, at man ikke skulde binde sig „for Tid og Ewighed“. Hvis han havde gennemlæst alene Formularen for den amerikanske Traktat, vilde han have set, at der er sat en Tidsgrense af 20 Aar, efter den Tid kan den opsiges. Mulig er den Tid for lang. Nu vel, saa lad os tage et mindre Aaremaal. Det er af de Ting, der kan forhandles om. Det væsentlige er, at der i mødende Tilfælde er nogle faste, givne Regler, hvorefter man skal gaa, saa at man ikke skal begynde paa har Bund. Det vilde være lige saa ufornuftigt, som om man først, naar der var stjaalet, skulde til at give Love om Straf for Tyveri. Naar noget har gentaget sig atter og atter, naar Tilfældene blive flere og flere, er det, man søger at samle det tilfældige ind under det almindelige. Det er netop det Punkt, vi ere komne til i vor Udvikling. Det er bekendt, at Afgørelsen ved Voldgift er bleven mere og mere almindelig i Aarenes Løb. Det kunde maasse være interessant at saa nogle saa statistiske Oplysninger herom. I et andet Skrift, som er kommet frem i Anledning af den Pris, der var udsat af det franske Akademi, har en tidligere fransk deputeret, Ferdinand Drehsus, opgjort en saadan Statistikk. Han deler den nyeste Tid i 4 Afsnit: Fra 1794—1848, det vil sige i 54 Aar, har man 9 Tilfælde; fra 1848—70, altsaa i 22 Aar, har man 15 Tilfælde; i Perioden 1870—80, altsaa i 10 Aar, har man 14 Tilfælde, og endelig fra 1880—91, eller i 11 Aar, har man 20 Tilfælde.